

lever hållbart. Karin Saler bor mitt i stan, Hornstull, hon sår och fixar hemma, har en kompost och odlar ätbara blommor och svamp.

Karin ställde om till ett

LIVSSTIL

Alla bitar var på plats, men Karin Saler kände att något gnagde inom henne. De värderingar och ideal hon innerst inne bar på, matchade inte det intellektuella innerstadsliv hon levde. Så hon ställde sig själv frågan, vad är det för fel?

–**Hej och välkommen in.** Karin kommer snart, säger Lotti som är inneboende hos Karin Saler i hennes 6:a på Södermalm i Stockholm. Lotti och ytterligare två personer som båda ligger i skilsmässa hyr rum hos Karin. Även en man som flytt från Syrien.

Karin kommer ut från badrummet, brunbränd, efter en del utomhusarbete de senaste veckorna. Hon utstrålar energi och lugn på en och samma gång.

– Vill du ha lite te? Jag har Doktor Westlunds blomma härborta. Du kan ta några blad, så kokar jag lite varmt vatten. Den är bra mot stress, säger hon.

Vi slår oss ned vid hennes stora, turkosmålad bord. Här finns plats att mät-

ta många munnar. Hon är tjänstledig från jobbet som lärare på Arkitektthögskolan och arbetar nu med arkitektuppdrag, föreläsningar, kurser, forskning, och håller även på att ta över skötselns av en ekologisk gård i Sörmland. Men framför allt – så ställer hon om.

För sex, sju år sedan levde hon ett vanligt, medelklassliv i Stockholms innerstad. Hade man och två barn, jobbade på kontor, tidsrapporterade och åkte till landet på helgen.

– Jag var en vanlig människa, som gör det man ska göra. När jag sedan hade allt, så mådde jag jättedåligt. Jag tjänade massor av pengar, men allt rann ur

mina händer. Det var hämtmat och kaffe på vägen. På helgmorgnarna ryckte mina barn i mig... men jag ville bara ligga kvar i sängen. Det var vidrigt, berättar Karin.

Hon insåg att hon inte kunde fortsätta på den vägen och började fråga sig: "Är det jobbet det är fel på?" "Är det var jag bor det är fel på?" "Är det relationen det är fel på?"

Familjen flyttade närmre en park men strax därefter skiljde sig Karin och hennes man.

– Sedan blev det kaos. Min pappa blev jättesjuk och dog. Jag bråkade om olika byggprojekt. Mitt mantra det året var: "Bara gör't". Och jag gjorde allt – i 180, och brände ut mig.

Karin berättar om den ångest hon kände när hon tänkte på sina söner Allan och Beppe.

– Jag kände att när jag försöker göra något bra för mina barn, så förstör jag för dem oavsett vad jag gör. Jag tänkte på maten vi åt och kläderna vi bar. Det går inte att leva det här standardlivet

” Jag var en vanlig människa, som gör det man ska göra. När jag sedan hade allt, så mådde jag jättedåligt.

Karin Saler

utan att förstöra jorden. Vi har redan förstört mycket som inte går att reparera, säger hon och fortsätter:

– Då bestämde jag mig: "Nu måste jag sluta vara mot, jag måste börja vara för". Jag kan inte ändra systemet inifrån. Det enda vi vet är att vi inte kan leva som vi gör nu i framtiden. Och jag försöker förstå hur vi ska göra i stället.

Hon började bli mer och mer medveten om sitt beteende. Exempelvis när hon lagade mat och stod och slängde rester i soporna från grönsaker hon skalat. Mat som hade kunnat bli jord.

– Jag hade väntat på ett bra komposteringssystem i årtal. Väntat och väntat, men jag insåg: "Jag måste börja kompostera själv – bara gör't".

Under årens lopp hade Karin hunnit plöja en hel del litteratur om klimatfrågan och insett att det mesta av den näring vi får i oss bara är rent skräp. Hon grävde då upp en del av gräsmattan utanför sitt bostadsrätts hus i Hornstull, och odlade lite grönsaker och ätbara blommor.

– Vi har ju så många gröna ytor här